

Arrest

**nr. 162 790 van 25 februari 2016
in de zaken RvV X en X / VIII**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2015 met refertenummers X en X

Gezien de nota met opmerkingen in de zaak met rolnummer X en het administratief dossier.

Gezien de synthesesmemories.

Gelet op de beschikkingen van 25 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de verzoeken tot horen van 8 december 2015.

Gelet op de beschikkingen van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. OOSTERBOSCH, die loco advocaat M. OOSTERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij in de zaak met rolnummer X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2015 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij (bijlage 21).

1.2. Eveneens op 6 mei 2015 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekende partij (bijlage 21).

Bovenvermelde beslissingen betreffen de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Gelet op de vaststelling dat de behandeling van het beroep gericht tegen de bestreden bijlage 21 genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij nauw is verweven met de behandeling van het beroep gericht tegen de bestreden bijlage 21 van dezelfde datum genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij – in die zin dat de beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij steunt op de beslissing die genomen werd ten aanzien van de tweede verzoekende partij – is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen (gekend onder de rolnummers X en X) samen te behandelen en te berechten.

In de zaak met rolnummer 173 649 verschijnt de verwerende partij niet ter terechtzitting en is ze evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd zij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt zij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.057).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van de beroepen vast voor zover ze zijn gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en dit bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.3 Ter terechtzitting wordt opgemerkt dat beide verzoekers ingevolge een nieuwe verblijfsaanvraag in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie dat geldig is tot 5 mei 2016. De voorzitter wijst er ter terechtzitting op dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten hierdoor dienen te

worden beschouwd als op impliciete wijze ingetrokken. De verzoekende partijen geven aan het hiermee eens te zijn. In de zaak met rolnummer 173 651 repliceert de verwerende partij dat de afgifte van een attest van immatriculatie slechts een inschrijving in de registers betreft en enkel de uitvoerbaarheid van het bevel tijdelijk opschort, maar dat dit bevel later *“kan herleven”*.

3.4. De attesten van immatriculatie zijn onverenigbaar met de vaststelling opgenomen in de bestreden beslissingen dat verzoekers op illegale wijze in het Rijk verblijven. De attesten van immatriculatie houden een tijdelijk verblijf in waardoor de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden beschouwd als impliciet ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Voor wat betreft de zaak met rolnummer 173 651 wordt opgemerkt dat de verwerende partij de waarde van een attest van immatriculatie niet vermag te minimaliseren. Het attest van immatriculatie werd afgegeven op grond van artikel 52, §1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en gaat gepaard met de inschrijving in het vreemdelingenregister. Het gegeven dat het slechts handelt om een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van een definitieve beslissing aangaande de vestigingsaanvraag, neemt niet weg dat de houder ervan voorlopig het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. De duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus de rechtszekerheid is te dezen ook meer gediend met de vaststelling dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliciet werd ingetrokken door het attest van immatriculatie dan door de onzekere garantie van de verwerende partij dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is voor de duur van de geldigheid van het attest van immatriculatie. Dergelijke garantie wordt nergens geofficialiseerd en dus is de tweede verzoekende partij hierdoor niet beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Met de vaststelling dat de bevelen om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of deze bevelen op het ogenblik dat ze gegeven werden rechtsgeldig waren of niet. De Raad merkt hierbij nog op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren met als wettelijke grondslag artikel 7 van de Vreemdelingenwet in geval van een gebeurlijke negatieve beslissing inzake de nieuwe vestigingsaanvraag.

3.5. De beroepen gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten zijn onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

4. Onderzoek van de beroepen voor zover ze gericht zijn tegen de beslissingen tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

4.1. In het eerste en enig middel van hun synthesememories voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij werpen eveneens op dat er niet werd voldaan aan de materiële motiveringsverplichting in voormelde beslissingen.

4.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikkingen van 25 november 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamer-voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Hierin werd het volgende gesteld:

“1. Het eerste en enig middel, gericht ten aanzien van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten aanzien van verzoeker, lijkt ongegrond.

Deze bestreden bijlage 21 geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een duidelijke feitelijke en draagkrachtige motivering die verzoeker toelaat zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker geeft aan dat onvoldoende werd gemotiveerd waarom hij niet langer zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende en wijst er hierbij op dat hij zeer veel stukken heeft aangebracht. De Raad kan uit een lezing van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten evenwel enkel vaststellen dat

omtrent elk van de overgemaakte stukken werd gemotiveerd waarom deze niet aantonen dat verzoeker een reële kans op tewerkstelling heeft. Hiertoe wordt niet louter verwezen naar het gegeven dat verzoeker nog niet daadwerkelijk een job heeft gevonden. Deze motivering is niet geenszins louter standaard. De bestreden bijlage 21 voldoet aan de formele motiveringsplicht.

De Raad merkt verder op dat in casu door verweerder niet wordt betwist dat verzoeker actief naar werk zoekt. Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet evenwel in twee cumulatieve voorwaarden, opdat men als werkzoekende kan worden beschouwd, waarbij naast de actieve zoektocht naar een tewerkstelling, tevens een reële kans om te worden tewerkgesteld dient te worden aangetoond. Inzake deze laatste voorwaarde, geeft verzoeker aan dat verweerder volledig aan de essentie voorbijgaat door te vereisen dat men aantoont daadwerkelijk een tewerkstelling te hebben gevonden, opdat men als werkzoekende zou kunnen worden beschouwd. De Raad merkt evenwel op dat dergelijks niet wordt voorgehouden in de bestreden bijlage 21. Wel wordt hierin aangegeven dat verzoeker niet aantoont een reële kans op tewerkstelling te hebben, waarbij wordt aangegeven dat ondanks de talrijke inspanningen en sollicitaties nog geen enkele succesvolle sollicitatieprocedure of concreet voorstel van een werkgever om in de nabije toekomst in dient te treden blijkt.

Verder wordt erop gewezen dat het gebrek aan enige resultaten doet twifelen in welke mate er vraag is naar verzoekers werkprofiel op de Belgische arbeidsmarkt. Er wordt hierbij ingegaan op elk van de door verzoeker overgemaakte bewijsstukken aangaande zijn actieve zoektocht naar een tewerkstelling. Aldus wordt in de bestreden bijlage 21 geenszins voorgehouden dat verzoeker daadwerkelijk reeds aan de slag dient te zijn, opdat kan worden aangetoond dat men werkzoekende is, doch wordt voornamelijk gewezen op het gebrek aan enige concrete resultaten die erop wijzen dat verzoeker in de nabije toekomst een tewerkstelling zou kunnen bekomen, niettegenstaande de door verzoeker verrichte inspanningen hiertoe. Verzoeker toont het kennelijk onredelijk karakter van voormelde stellingname van verweerder niet aan, door er louter op te wijzen dat hij op heden wel een tewerkstelling heeft gevonden en aangeeft dat hij aldus wel degelijk een reële kans maakte om een tewerkstelling te vinden. Deze huidige tewerkstelling doet zo nog geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder op basis van een uitgebreide motivering – waarbij werd gewezen op de reeds geruime tijd van werkloosheid, de zeer beperkte mogelijkheden om in het verleden op de Belgische arbeidsmarkt aan te slag te kunnen en het gebrek aan concrete indicaties dat verzoeker in de nabije toekomst een werkaanbieding zou hebben – de afweging maakte dat op grond van de op dat ogenblik voorliggende stukken niet werd aangetoond dat een reële kans om te worden tewerkgesteld bestond. De door verweerder gemaakte beoordeling betreft in deze slechts een afweging op basis van de aan hem voorgelegde stukken. Verweerder kan immers slechts een oordeel vormen op grond van gegevens die hem reeds bekend zijn gemaakt en kan hierbij uiteraard onmogelijk voorzien wat nog in de toekomst zal geschieden. Zo blijkt er ook niet dat inzake de huidig voorgelegde tewerkstelling reeds duidelijke indicaties werden overgemaakt, die aantoonden dat verzoeker in de nabije toekomst een tewerkstelling zou aanvangen. Verzoeker kan deze tewerkstelling – waarmee verweerder geen rekening kon houden, gelet op de vaststelling dat deze dateert van na de totstandkoming van de bestreden bijlage 21 – dan ook niet aanwenden om de onwettigheid van de bestreden bijlage 21 aan te tonen. In de mate dat verzoeker meent dit bewijs van tewerkstelling alsnog te kunnen bijbrengen als nieuw stuk dat bij de beoordeling dient te worden betrokken en hiertoe verwijst naar artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat voormelde wetbepaling zich bevindt in “Afdeling II. Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”. De Raad treedt in het kader van huidig beroep op als annulatierechter, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Het staat verzoeker niettemin vrij een nieuwe verblijfsaanvraag, ditmaal in de hoedanigheid van werknemer in te dienen”.

4.3. Verzoekers richten op 8 december 2015 beiden een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door verzoeken tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in hun verzoekschriften of hun synthesememories, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemde-

lingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 februari 2016 staat het volgende vermeld:

“De zaken 173 651 en 173 649 [...] worden samen opgeroepen, waarbij de voorzitter erop wijst dat deze samen worden behandeld. Partijen hebben hiertegen geen bezwaar. De advocaat van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geeft aan dat zij haar cliënt enkel vertegenwoordigt in de zaak 173 651.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen zijn het niet eens met de in de beschikking ontwikkelde stelling dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht niet zijn geschonden. Meer bepaald wordt de standaardmotivering in de bestreden beslissingen dat dhr. [L.] geen reële kans maakt op tewerkstelling tegengesproken door de vaststelling dat hij slechts één maand na het nemen van deze beslissingen effectief werk heeft gevonden, waarbij de verzoekende partijen verwijzen naar een stuk 2 gevoegd bij hun verzoekschriften. Voor het overige wensen zij te volharden in hun synthesesmemories.

Partijen betwisten niet dat de verzoekende partijen ingevolge een nieuwe verblijfsaanvraag – die volgens de verwerende partij werd ingediend op 5 november 2015 – thans in het bezit zijn van attesten van immatriculatie die geldig zijn tot 5 mei 2016. Waar de voorzitter erop wijst dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten hierdoor dienen te worden beschouwd als op impliciete wijze ingetrokken, zijn de verzoekende partijen het hiermee eens, maar stelt de verwerende partij dat de afgifte van een attest van immatriculatie slechts een inschrijving in de registers betreft en enkel de uitvoerbaarheid van de bevelen tijdelijk opschort, maar dat deze bevelen later “kunnen herleven”.

Voor het overige sluit de verwerende partij zich aan bij de beschikking, wijst zij erop dat zij bij haar besluitvorming slechts rekening kan houden met de stukken en gegevens die haar op dat ogenblik bekend zijn en benadrukt zij dat dhr. [L.] in 2012 slechts 5 dagen heeft gewerkt, in 2013 helemaal niet en in 2014 slechts 21 dagen zodat zij op terrechte wijze heeft gesteld dat hij geen reële kans op tewerkstelling maakt.”

4.5. Verzoekers voeren aan dat de standaardmotivering in de bestreden beslissingen dat de tweede verzoekende partij geen reële kans maakt op tewerkstelling wordt tegengesproken door de vaststelling dat zij slechts één maand na het nemen van deze beslissingen effectief werk heeft gevonden, waarbij verzoekers verwijzen naar het stuk 2 gevoegd bij hun verzoekschriften. Dit betoog betreft echter niet meer dan een herhaling van wat verzoekers reeds in hun synthesesmemories hadden aangevoerd en kan de uitgebreide overwegingen hieromtrent in de beschikkingen niet aan het wankelen brengen. Dienaangaande werd in de beschikkingen als volgt gesteld: *“(…) Verzoeker toont het kennelijk onredelijk karakter van voormelde stellingname van verweerder niet aan, door er louter op te wijzen dat hij op heden wel een tewerkstelling heeft gevonden en aangeeft dat hij aldus wel degelijk een reële kans maakte om een tewerkstelling te vinden. Deze huidige tewerkstelling doet zo nog geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder op basis van een uitgebreide motivering – waarbij werd gewezen op de reeds geruime tijd van werkloosheid, de zeer beperkte mogelijkheden om in het verleden op de Belgische arbeidsmarkt aan de slag te kunnen en het gebrek aan concrete indicaties dat verzoeker in de nabije toekomst een werkaanbieding zou hebben – de afweging maakte dat op grond van de op dat ogenblik voorliggende stukken niet werd aangetoond dat een reële kans om te worden tewerkgesteld bestond. De door verweerder gemaakte beoordeling betreft in deze slechts een afweging op basis van de aan hem voorgelegde stukken. Verweerder kan immers slechts een oordeel vormen op grond van gegevens die hem reeds bekend zijn gemaakt en kan hierbij uiteraard onmogelijk voorzien wat nog in de toekomst zal geschieden. Zo blijkt er ook niet dat inzake huidig voorgelegde tewerkstelling reeds duidelijke indicaties werden overgemaakt, die aantoonen dat verzoeker in de nabije toekomst een tewerkstelling zou aanvangen. (...)”* Door verder te volharden in hun synthesesmemories brengen verzoekers geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikkingen van 25 november 2015 werd aangegeven. De inhoud van de beschikkingen blijft daardoor overeind. Dit belet verzoekers niet om een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen waarbij ze de nodige stukken kunnen voegen, wat heden blijkbaar gebeurd is.

Het eerste en enig middel, in zoverre het gericht is tegen de beslissingen tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het feit dat de impliciete intrekking van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een gevolg is van een actie van de verzoekende partijen, namelijk het indienen van een nieuwe vestigingsaanvraag, past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van de beroepen, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA